

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Filipem Liškou ve věci

žalobkyně: **PhDr. Sabina C.**, nar. xxx
bytem xxx,
zastoupena JUDr. Františkem Vyskočilem, advokátem
sídlem Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Phoenix promotion, s.r.o.**, IČ 29134927
sídlem Václavské náměstí 823/33, 110 00 Praha 1,
zastoupena JUDr. Ivanou Slivkaničovou, advokátkou
sídlem Na Příkopě 988/31, 110 00 Praha 1

o ochranu autorského práva

t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 331 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 160 000 Kč od 19. 1. 2016 do 19. 3. 2018, z částky 200 000 Kč od 10. 3. 2018 do 28. 1. 2020 a z částky 331 200 Kč od 29. 1. 2020 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se co do části příslušenství ve výši 8.05 % ročně z částky 171 200 Kč od 19. 1. 2016 do 9. 3. 2018 a dále z částky 131 200 Kč od 10. 3. 2018 do 28. 1. 2020 zamítá.

- III. Žalobkyni se vrací část nespotřebované zálohy na vypracování znaleckého posudku ve výši 5 976,75 Kč po právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovanému se vrací část nespotřebované zálohy na vypracování znaleckého posudku ve výši 5 976,75 Kč po právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 74 055,25 Kč, a to k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 22. 6. 2016 domáhala ochrany svých autorských práv, jakožto dědička po zesnulém Eduardu H., autorovi známé televizní postavičky „xxx“ poprvé užitě ve filmu „Xxx“ z roku 1965, jehož je Eduard H. dle záznamů kolektivního správce DILIA jediným autorem co do režie, námětu i scénáře. Žalobkyně tvrdila, že se žalovaný v rámci své podnikatelské činnosti jakožto organizátor tzv. Českého pivního festivalu na pražské Letné v roce xxx dopustil zásahu do jejích autorských práv, neboť propagaci tohoto festivalu vystavěl na postavě tzv. „xxx“, což je na první pohled pouze mírně upravená verze xxx, pouze s přidáním pěny a ucha (i jméno je zřetelná odvozenina). Žalovaná tedy zcela nepokrytě těží z oblíbenosti xxx ke svému prospěchu. Žalobkyně k tomuto užití xxx však nikdy neposkytla žalovanému žádnou licenci, jedná se tedy o užití neoprávněné. Nadto žalobkyně považovala toto užití za způsob snižující hodnotu původního díla. Tímto způsobem se žalovaná na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatila a žalobkyně tak ve smyslu § 40 odst. 4 autorského zákona (dále jen „AZ“) požaduje vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, který by za získání řádné licence byla v době neoprávněného nakládání obvyklá. Obvyklá odměna by podle žalobkyně činila 10 000,- Kč za měsíc. Vzhledem k tomu, že žalovaný užíval autorské dílo osm měsíců od dubna 2015 do listopadu 2015, celková nárokováná výše pak činí 160 000,- Kč. Později žalobkyně v reakci na závěry vypracovaného znaleckého posudku ze dne 15. února 2018 rozšířila žalovanou částku ke dni 9. března 2018 na 200 000,- Kč a dále ke dni 29. ledna 2020 na 331 000,- Kč.

2. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že neuznává oprávněnost žalobního nároku, s ohledem na to, že žalobce neprokazuje, že autorem xxx je Eduard H.. Ten totiž dle článku iDNES z 15. prosince 2004 pouze předložil námět postavy, přičemž dle § 2 odst. 6 AZ autorským dílem není námět díla sám o sobě. Xxx tedy není chráněn jako autorské dílo a tudíž nemohl žalovaný zasáhnout do žádných autorských práv, když tento námět údajně zpracoval při tvorbě xxx. A i pokud by xxx autorským dílem byl, jednalo by se o dílo osiřelé ve smyslu § 27a AZ, jehož autor by musel být dle § 27b AZ důsledně vyhledáván, což se zde nestalo. Žalobkyně dále neprokazuje, že je dědičkou autorských práv k xxx, že součástí autorských práv k xxx je již samotný název „xxx“, neboť tento název až postupně zlidověl mezi diváky počátkem sedmdesátých let, a že došlo k zásahu do autorských práv žalobkyně. Mezi xxx a xxx jsou zřejmé zásadní rozdíly a jediný společný rys spočívá v tom, že jsou tvořeny minimalistickou kresbou, což je však společný rys mnoha reklamních kampaní. Xxx byl inspirován půllitrem piva jakožto symbol pivního festivalu, zatímco xxx je xxx (totožný koncept mimochodem užil i Jiří Trnka ve filmu „Kybernetická babička“ z roku 1962, což vede k názoru, že xxx není ani původní nezaměnitelně osobitý koncept). Žalobkyně dále neprokazuje, jak dlouho trval údajný zásah žalovaného do údajného práva žalobkyně k xxx a jaká má být obvyklá cena za užití postavy xxx. Dále žalovaný uvádí, že žalobkyně věděla u užívání postavy xxx žalovaným a upozornila jej až s nedůvodným časovým odstupem. K údajnému snižování hodnoty díla žalovaný zdůrazňuje, že pivní festivaly jsou např. v Německu považovány za významnou událost a tedy spojením díla s těmito událostmi nemůže dojít k jeho dehonestaci. Nakonec žalovaný uvádí, že vzhledem k tomu, že postava xxx byla uvedena v Československé televizi uvedena v roce 1966, je třeba při posuzování její

autorskoprávní povahy vycházet z tehdy platné právní úpravy, tj. ze zákona č. 35/1965 Sb. o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon) (dále jen „AZ65“). Dle § 8 odst. 2 AZ65, dokud se autor veřejně neprohlásí, může autorské dílo uplatnit ten, kdo dílo poprvé oprávněně vydal, a pokud nebylo vydáno, uveřejnil. Z toho je zřejmé, že vzhledem k tomu, že údajný autor své právo neuplatnil až do své smrti v roce 1987, náleží toto právo Československé televizi (resp. jejímu právnímu nástupci, České televizi), nikoliv žalobkyně. S ohledem na výše uvedené tedy žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalovanému přiznal náklady řízení.

3. Soud provedl důkaz výzvou žalobce žalovanému k vydání bezdůvodného obohacení a zdržení se dalšího neoprávněného užití díla ze dne 11. ledna 2016 a potvrzení o dodání této výzvy ze dne 12. ledna 2016. Z těchto písemností bylo prokázáno, že žalobce poslal žalovaným řádnou předžalobní výzvu dle ustanovení §142a odst. 1 o.s.ř., ve které kvalifikovaně vyzval žalovaného k uhrazení žalovaného nároku ve lhůtě nejméně 7 dnů před podáním žaloby.

4. Animovaná postava xxx byla od roku 1967 do roku 1989 užívána jako předěl televizních reklamních reklam a pořadů. Těšila se ve své době veliké popularitě a dodnes zůstává jednou z ikonických českých animovaných postav 2. poloviny 20. století (prokázáno z provedených důkazů: Článek Galerie výtvarného umění Cheb k vernisáži konané v Retro muzeu Cheb od 2. února do 28. května 2017, Výtisk úryvku z časopisu Film a doba z r. 1980, znalecký posudek č. 82/2018 ze dne 15. února 2018, později doplněn dne 22. ledna 2019 a 25. března 2019 vypracovaný znalcem prof. akad. mal. Karlem Míškem, Ph.D. a výslech znalce při jednání dne 23. ledna 2019 a 27. ledna 2020 a článek iDNES „xxx xxx xxx“ ze dne 15. prosince 2004). Samotná postava xxx vznikla o několik let dříve ve filmu „Xxx“ (natočeno v roce 1964 nebo 1965, to v řízení nebylo postaveno najisto). Jediným autorem, jak filmu „Xxx,“ tak postavy xxx, je Eduard H. (dále také „Eduard H.“), což bylo uvedeno v obecnou známost až poté, co v roce 2004 vyzvala Česká televize veřejnost, by jí pomohla autora xxx určit, což se později téhož roku podařilo. (prokázáno z provedených důkazů: komunikace mezi žalovanou a kolektivním správcem Dillia, výpis evidence kolektivního správce Dillia z 2. října 2017, výtisk úryvku z časopisu Film a doba z r. 1980, ukázky vlastnoručních kreseb Xxx od Eduarda H., znalecký posudek č. 82/2018 ze dne 15. února 2018, později doplněn dne 22. ledna 2019 a 25. března 2019 vypracovaný znalcem prof. akad. mal. Karlem Míškem, Ph.D. a výslech znalce při jednání dne 23. ledna 2019 a 27. ledna 2020 a článek iDNES „iDNES pomohl najít autora xxx“ ze dne 15. prosince 2004). Již v roce 1962 byl sice natočen loutkový film „Kybernetická babička,“ který v segmentu „xxx“ obsahuje postavy vizuálně vycházející z podoby xxx, nicméně jedná se o odlišná autorská díla užívající jiné technologické postupy (prokázáno z provedených důkazů: článek Galerie výtvarného umění Cheb k vernisáži konané v Retro muzeu Cheb 2. února – 28. května 2017, znalecký posudek č. 82/2018 ze dne 15. února 2018, později doplněn dne 22. ledna 2019 a 25. března 2019 vypracovaný znalcem prof. akad. mal. Karlem Míškem, Ph.D. a výslech znalce při jednání dne 23. ledna 2019 a 27. ledna 2020). Žalobkyně je dědičkou autorským práv po Eduardu H. (prokázáno z provedených důkazů: rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 5 ze dne 18. srpna 1987 (sp.zn. 5 D 1018/87) a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 z 21. července 2010 (č.j. 26 D 261/2010-60). Ve dnech 12. května – 28. dubna byl na pražské Letné žalovaným pořádán „Český pivní festival xxx,“ který jako svého marketingového „maskota“ k internetové prezentaci používal postavu xxx. Tato postava byla užívána minimálně od dubna xxx do listopadu xxx (prokázáno z provedených důkazů: výtisk webové prezentace Českého pivního festivalu a výpis z kontaktních údajů z www.cesky pivni festival.cz a výtisky užití Xxx na webu žalované v rozhodném období). Postava xxx je zpracováním postavy Xxx, k čemuž však žalobkyně neposkytla žalované žádnou licenci (prokázáno z provedených důkazů: komunikace mezi žalovanou a kolektivním správcem Dillia, znalecký posudek č. 82/2018 ze dne 15. února 2018, později doplněn dne 22. ledna 2019 a 25. března 2019 vypracovaný znalcem prof. akad. mal. Karlem Míškem, Ph.D. a výslech znalce při jednání dne 23. ledna 2019 a 27. ledna 2020). Obvyklá výše licenční odměny za užití postavy xxx pro účely komerční prezentace a propagace

komplexní festivalové akce „Českého pivního festivalu“, s hromadnou účastí velkého množství osob, v délce trvání 14 dní pro akci samotnou a s mimořádně rozsáhlým předchozím propagačním zásahem v délce trvání 8 měsíců se pohybuje v rozmezí 165 600,- Kč – 210 000,- Kč (ovšem pouze za předpokladu, že by byla licence uzavřena s ohledem na osobnostní práva autora, v opačném případě, pokud by např. autor nebyl uveden, by cena vzhledem k přírůzkám, které jsou v takových případech účtovány, dosáhla výše až 263 820,- Kč) (prokázáno z provedených důkazů: 2. doplnění znaleckého posudku č. 82-2018 ze dne 25. března 2019 vypracovaný znalcem prof. akad. mal. Karlem Míškem, Ph.D., zpráva OOA-S ze dne 27. března 2020, Sazebník OOA-S pro rok 2020 a licenční smlouva uzavřená dne 4. dubna 2016 mezi Arcelon, z.s. a žalobkyní o užití postavy Xxx).

5. Soud došel k závěru, že provedené rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 5 ze dne 18. srpna 1987 (sp.zn. 5 D 1018/87), usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 z 21. července 2010 (č.j. 26 D 261/2010-60), komunikace mezi žalovanou a kolektivním správcem Dillia, výpis evidence kolektivního správce Dillia z 2. října 2017, výtisk úryvku z časopisu Film a doba z r. 1980, ukázky vlastnoručních kreseb Xxx od Eduarda H., článek Galerie výtvarného umění Cheb k vernisáži konané v Retro muzeu Cheb 2. února – 28. května 2017, znalecký posudek č. 82/2018 ze dne 15. února 2018, později doplněn dne 22. ledna 2019 a 25. března 2019 vypracovaný znalcem prof. akad. mal. Karlem Míškem, Ph.D. a výslech znalce při jednání dne 23. ledna 2019 a 27. ledna 2020, výtisk webové prezentace Českého pivního festivalu a výpis z kontaktních údajů z www.cesky pivni festival.cz, výtisky užití Xxx na webu žalované v rozhodném období, článek iDNES „xxx xxx xxx“ ze dne 15. prosince 2004 a licenční smlouva uzavřená dne 4. dubna 2016 mezi Arcelon, z.s. a žalobkyní o užití postavy Xxx (ze které bylo zjištěno, že žalobkyně poskytla licenci k užití předmětného díla v rámci čtyřměsíční výstavy za odměnu ve výši 105 000,- Kč), zpráva OOA-S ze dne 27. března 2020 a Sazebník OOA-S pro rok 2020, (ze kterých bylo zjištěno na dotaz soudu, že obvyklá výše licenční odměny za užití grafického díla pro účely komerční prezentace a propagace komplexní festivalové akce s hromadnou účastí velkého množství osob, v délce trvání 14 dní pro akci samotnou a s mimořádně rozsáhlým předchozím propagačním zásahem v délce trvání 8 měsíců, činí 263 820,- Kč), jsou pro danou věc stěžejní důkazy. Ostatní provedené důkazy, jmenovitě vyobrazení xxx, výpis žalované z obchodního rejstříku, výpis z evidence nic.cz pro doménu www.cesky pivni festival.cz, původní štoček pro tisknutí PF Eduarda H., výpis z rejstříku ochranných známek Xxx, fotografie z filmu Kybernetická babička z r. 1962 – jeho části xxx a webová stránka pořadu ČT mistři animovaného filmu II. – Kybernetická babička nepovažuje soud za relevantní, neboť neposkytují žádná nová zjištění, která by měla význam pro právní posouzení této věci. Všechny provedené důkazy považuje soud za důvěryhodné, neboť ve vzájemné souvislosti podávají komplexní a vnitřně koherentní obraz o skutkovém stavu. Jedinou výjimku v tomto tvoří nesoulad jednotlivých důkazů stran toho, kdy byl zveřejněn film „Xxx“, zdali v roce 1964 nebo 1965 a dále nesoulad v příjmení autora xxx, zdali se jmenuje H. nebo H.. Tyto okolnosti však nemají na právní zhodnocení věci vliv.

6. Soud se rozhodl neprovádět některé důkazy založené žalovaným, neboť měl za to, že skutkový stav byl již pro účely vydání rozhodnutí dostatečně prokázán z dosavadních provedených důkazů. Konkrétně se jedná o fotografii kresby z odpadkových košů v provozovně McDonald's zobrazující minimalistickou postavičku zcela nepodobnou xxx a dále print-screeny z webových stránek arket.com, užívající motivu vejcovitých postaviček, ale taktéž zcela nepodobných xxx. Ze stejného důvodu soud zamítl důkazní návrh výslechem svědka Milana K.

7. Po posouzení všech důkazů samostatně i ve vzájemné souvislosti došel soud k následující závěru o skutkovém stavu: V období od dubna do listopadu 2015 užíval žalobce k propagačním účelům postavu xxx ve zpracované podobě (resp. v podobě xxx), aniž by k tomu měl oprávnění od poskytovatele autorských práv – dědičky autora xxx, kterým je žalobkyně.

8. Dle § 2 odst. 1 a odst. 2 písm e) zákona č. 115/1953 Sb. o právu autorském (autorský zákon) (dále jen „AZ53“) jsou předmětem autorského práva díla literární, vědecká, a umělecká, která jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora. Jsou jimi zejména díla filmová.

9. Dle § 11 odst. 1 AZ53, dokud se autor díla, které bylo zveřejněno bez udání pravého jména autora nebo s krycím jménem, veřejně nepřihlásí, může práva příslušející autorovi uplatňovat ten, kdo po prvé dílo uvedl na veřejnost nebo vydal, a dokud je neuplatní, ochranná organizace autorská.

10. Dle § 14 odst. 2 AZ53 se autorské právo vztahuje nejen na celek díla, nýbrž i na jeho části.

11. Dle § 25 odst. 1 AZ53 přecházejí majetková práva na dědice.

12. Dle § 2 odst. 1 AZ65 jsou předmětem autorského práva díla literární, vědecká a umělecká, která jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora, zejména díla slovesná, divadelní, hudební, výtvarná včetně děl umění architektonického a děl umění užitého, díla filmová, fotografická a kartografická.

13. Dle § 8 odst. 2 AZ65, dokud se autor veřejně neprohlásí, může práva k dílu uplatnit ten, kdo dílo poprvé oprávněně vydal, a pokud vydáno nebylo, uveřejnil. Veřejného prohlášení autora není třeba, je-li jeho pravé jméno obecně známo.

14. Dle § 9 odst. 2 AZ65 se autorské právo k dílu vztahuje jak na celek díla, tak na jeho jednotlivé části.

15. Dle § 29 odst. 1 věty první AZ65 přechází autorské právo na dědice.

16. Dle § 2 odst. 1 a 3 AZ je předmětem práva autorského dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen "dílo"). Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické. Právo autorské se vztahuje na dílo dokončené, jeho jednotlivé vývojové fáze a části, včetně názvu a jmen postav, pokud splňují podmínky podle odstavce 1 nebo podle odstavce 2, jde-li o předměty práva autorského v něm uvedené.

17. Dle § 26 odst. 2 věty první AZ, majetková práva jsou předmětem dědictví.

18. Dle § 27 odst. 1 AZ majetková práva trvají, pokud není dále stanoveno jinak, po dobu autora života a 70 let po jeho smrti.

19. Dle § 27a odst. 1 AZ se za osířelé považuje dílo podle § 2, není-li určen jeho autor, nebo i když je určen, není nalezen ani po provedení důsledného vyhledávání podle § 27b zaznamenaného způsobem stanoveným tímto zákonem.

20. Dle § 40 odst. 4 AZ, právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

21. Dle § 106 odst. 3, věty první AZ se doba trvání majetkových práv řídí tímto zákonem i tehdy, začala-li běžet před jeho nabytím účinnosti.

22. V tomto bodě je záhodno připomenout, že se v řízení nepodařilo postavit najisto, zdali film „Xxx“ vznikl v roce 1964 nebo 1965 a tudíž není jisté, zdali v době jeho vzniku byl účinný AZ53 či AZ65, neboť AZ65 vešel v účinnost dne 1. července 1965. Avšak vzhledem k tomu, že oba zákony upravují povahu předmětu autorského práva, dědění autorských práv a institut anonymního díla shodně, není tato nejistota na škodu pro posouzení věci. K tomu soud dodává, že obdobná úprava těchto institutů je platná i dle aktuálního AZ.

23. Soud se především zabýval otázkou aktivní legitimace žalobkyně. Z předloženého rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 5 a usnesení Obvodního soudu Prahy 6 je prokázáno, že žalobkyně je ve smyslu § 25 odst. 1 AZ53 či § 29 odst. 1 věty první AZ65 (potažmo § 26 odst. 2 věty první AZ) dědicem majetkových autorských práv po Eduardu H., který je, jak je prokázáno ze znaleckého posudku výslechu znalce, stejně jako z velkého množství dalších důkazů viz výše, autorem postavičky xxx. Soud se zde zabýval argumentem žalovaného, že vzhledem k tomu, že autor xxx byl dle článku iDNES zjištěn až v roce 2004, je tím, kdo může uplatnit autorské právo k xxx, pouze Česká televize, nikoliv žalobkyně. Žalovaný to vysvětluje tím, že v době prvního uvedení xxx v roce 1966 platil v tehdejší Československu AZ65, dle kterého v § 8 odst. 2, dokud se autor veřejně neprohlásí (nepřihlásí), může autorské právo uplatnit ten, kdo dílo poprvé oprávněně vydal, což tehdy byla Československá televize (jejímž právním nástupcem je Česká televize). Samotný autor se až do své smrti v roce 1987 ke svému autorství k xxx ale neprohlásil. K tomu soud uvádí, že zaprvé není pravda, že by postava xxx vznikla v roce 1966. Přibližně v té době byly sice odvysílány první reklamní šoty s ním v hlavní roli, nicméně postava samotná se objevila již ve filmu „Xxx.“ A jak bylo prokázáno z výpisu evidence kolektivního správce Dillia, autorství Eduarda H. k tomuto filmu známo je. Xxx je tedy předmětem autorského právo jakožto část filmového díla ve smyslu § 14 odst. 2 ve spojení s § 2 odst. 1 a odst. 2 písm e) AZ53 nebo § 9 odst. 2 ve spojení s § 2 odst. 1 AZ65 (potažmo § 2 odst. 1 AZ). Soud dále konstatuje, že Československá televize (resp. její právní nástupce) by teoreticky měla právo s xxx jakožto s dílem anonymním dle § 11 odst. 1 AZ53 či dle § 8 odst. 2 AZ65 nakládat, pokud by nebyl znám jeho autor, nicméně z článku iDNES je zřejmé, že se místo toho rozhodla autora (resp. jeho dědice) aktivně vyhledat. Vzhledem k tomu, že autorství Eduarda H. k xxx bylo Českou televizí zjištěno v roce 2004, měla by od toho okamžiku dle § 27 odst. 1 ve spojení s § 106 odst. 3, věty první AZ žalobkyně (pokud by autor skutečně nebyl znám) ještě padesát tři let k uplatnění svých zděděných autorských práv. Ze stejného důvodu xxx není dílem osiřelým dle § 27a odst. 1 AZ, jak argumentoval žalovaný ve svém podání. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně je aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu majetkových práv k dílu autora Eduarda H..

24. Ohledně určení ceny obvyklé vycházel soud z 2. doplnění znaleckého posudku č. 82-2018 ze dne 25. března 2019, zprávy OOA-S ze dne 27. března 2020, Sazebníku OOA-S pro rok 2020 smlouvy uzavřené dne 4. dubna 2016 mezi Arcelon, z.s., a žalobkyní. Ohledně doplnění znaleckého posudku soud konstatuje, že při řízení vyšlo najevo, že znalec došel k vyměření ceny obvyklé za předmětné užití předmětného díla ve výši 165 000,- Kč metodou dotazování se dalších osob v oboru. Soud vzal tento závěr v potaz a sám vznesl požadavek na určení ceny obvyklé na kolektivního správce OOA-S, který nezávisle na znalci došel k ceně obvyklé ve výši 170 213,50 Kč (ovšem pouze za předpokladu, že by byla licence uzavřena s ohledem na osobnostní práva autora, v opačném případě, pokud by např. autor nebyl uveden, by cena vzhledem k přírůžkám, které jsou v takových případech účtovány, dosáhla výše až 263 820,- Kč). K výši odměny za poskytnutou licenci dle smlouvy uzavřené dne 4. dubna 2016 mezi Arcelon, z.s., a žalobkyní soud konstatuje, že se jedná o poskytnutí licence k užívání předmětného díla do čtyřměsíční výstavy, a s ní spojená propagace (cena licence za čtyři měsíce, tedy poloviční dobu vůči předmětnému užití, dosáhla 105 000,- Kč. Osm měsíců by tedy odpovídalo ceně 210 000,- Kč). Po zvážení těchto důkazů v jejich vzájemné souvislosti došel soud k závěru, že výše obvyklé ceny za licenci předmětné věci, tak, jak ji určila žalobkyně, tj. 165 000,- Kč se pohybuje v mantinelech obvyklé ceny tak, jak vyplývá z důkazů.

25. Jak bylo prokázáno znaleckým posudkem a výslechem znalce, xxx, jakožto reklamní „maskot“ žalovaného, je zpracováním xxx. Vzhledem k tomu, že v řízení žalovaný neprokázal žádné oprávnění nakládat autorským dílem, k němuž má práva žalobkyně, došel soud k závěru, že se ze strany žalovaného jedná o neoprávněné užití, kdy se žalovaný na žalobkyni bezdůvodně obohatil a žalobkyni tak přísluší právo na vydání bezdůvodného obohacení dle § 40 odst. 4 AZ, tedy na dvojnásobek obvyklé ceny této licence. Soud se rozhodl přiznat žalobkyni žalovanou částku v plné výši dle poslední změny žaloby, neboť tato výše zcela odpovídá výsledku dokazování. Ohledně příslušenství však soud přiznal žalobci úroky z prodlení jen do té výše, která byla v předmětné době žalována, neboť žalovaný se dostal do prodlení s placením až den následující po dni, kdy mu byla příslušná změna žaloby doručena.

26. Výroky o vrácení části nespotřebované zálohy na vypracování znaleckého posudku jsou odůvodněny tím, že žalobkyně i žalovaný zaplatili za toto oba dne 7. prosince 2017 zálohu ve výši 10 000,- Kč. Náklady znalce pak tvoří, jak bylo rozhodnuto již pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 24. února 2020 (č.j. 37 C 15/2016-168) 8 046,50 Kč. Vzhledem k tomu, že tato částka byl rovnoměrně rozdělena mezi obě strany, byla oběma vrácena nespotřebovaná část zálohy ve výši 5 976,75 Kč.

27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 142 odst. 3 o.s.ř. Soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení zcela, neboť byla co do základu věci zcela úspěšná a výše náhrady nákladů závisí na úvaze soudu. Soud ji přiznal plnou náhradu nákladů řízení v celkové výši 74 055,25 Kč proti žalovanému, který úspěch ve věci neměl. Náklady žalobkyně sestávaly z 13 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm a), d) a g) advokátního tarifu (konkrétně převzetí a příprava zastoupení, předžalobní upomínka z 11. ledna 2016, žaloba z 22. dubna 2016, vyjádření ve věci samé ze dne 7. listopadu 2016, 4. října 2017, 2. března 2018 a 25. února 2020, účast na jednání před soudem dne 31. května 2017, 11. října 2017, 23. ledna 2019, 27. ledna 2020 (toto trvalo přes dvě hodiny, počítá se tedy jako dva úkony) a 15. června 2016). Soud se rozhodl nepřiznat žalobkyni náhradu nákladů za dva vyčíslené úkony jejího právního zástupce, konkrétně vyjádření ze dne 11. října 2017 a 22. června 2020, neboť došel k závěru, že se nejedná o podání ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ani jiný právní úkon dle této vyhlášky. Za všechny tyto přiznané úkony náleží právnímu zástupci žalobkyně ve smyslu § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 odst. 5 odměna ve výši 3 100,- Kč, dohromady tedy 40 300,- Kč. Právními zástupci žalobkyně náleží ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů za každý úkon právní služby ve výši 300,- Kč, dohromady, tedy 3 900,- Kč. Vzhledem k tomu, že je právní zástupce žalobkyně plátcem DPH, zvyšují se jeho náklady o 21%, dohromady měl tedy právní zástupce žalobkyně náklady ve výši 53 482,- Kč. Žalobkyně dále uplatňuje náhradu za zaplacené soudní poplatky, které v součtu za celé řízení činí 16 550,- Kč. Dále žalobkyně uplatňuje náklad důkazů za zpracování znaleckého posudku a účast znalce při soudním jednání. Žalobkyně i žalovaný zaplatili za toto každý zálohu ve výši 10 000,- Kč. Náklady znalce pak tvoří, jak bylo rozhodnuto již pravomocným usnesením zdejšího soudu (č.j. 37 C 15/2016-168) viz výše 8 046,50 Kč. Vzhledem k tomu, že tato částka byl rovnoměrně

rozdělena mezi obě strany, činí tyto náklady žalobkyně 4 023,25 Kč. Celkem byla tedy žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 74 055,25 Kč

P o u č e n í:

1. Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

2. Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, může se oprávněný domáhat nuceného splnění povinnosti návrhem na výkon rozhodnutí nebo návrhem na nařízení exekuce.

V Praze dne 15. června 2020

JUDr. Filip Liška v.r.
samosoudce